

כניסת שבת:
 ירושלים: 19:13
 ת"א: 19:28
 חיפה: 19:29
 באר-שבע: 19:21

יציאת שבת:
 ירושלים: 20:30
 ת"א: 20:33
 חיפה: 20:31
 באר-שבע: 20:35

יריית פתיחה / אישי פרי

הדבר יתבהר לנוכח האידיאל בהם עטופים השבטים הללו בדרך לכיבוש הארץ: כאשר יבקשו את נחלתם, הם לא יזכירו את שמו של האלוקים בסיפור ההרואי וההיסטורי הזה. "אנחנו נעבור חלוצים", הם יפטירו בגאווה מנצחים ובונים.

משה מזכיר להם שזה לא כל הסיפור; שגם האלוקים נוטל בו חלק, וכי בסיס ירושת הארץ נובע אך מהיותה הארץ שייעד האלוקים לעמו ישראל.

השבטים, מחדד רבי חיים בן עטר בספרו 'אור החיים', ראו במעשה כיבוש הארץ מעשה "חלוצי" שאין בו יותר מטפיחה על השכם בזיחות עצמית מופרזת. חלוציות שכזו.

הם לא הכניסו את האלוקות בסיפור הזה. לא הצו האלוקי הוא שעמד בראש מעיינם. אלא הצו היצרי: לשלוט ולטפח היררכיה בנחלת ארץ. להרגיש אנשי חזון, רוח ומצב רוח. לצרוב עצמם בדפי ההיסטוריה כמחוללים מהלכים מכוננים.

וכשזה קורה, כשהקול האלוקי הקדוש, נדם והלך לו. והקול האנושי העכור והיהיר המירו בלא-הועיל, אזי כבר ערכים הם לא מושא לשאיפה. כי הארץ עצמה, איננה אידיאל בעל רוח ערכית - כי אם חומרית גרידא.

וכשהארץ הופכת למעוז שליטה, ממש כמו מאבקי הכוחות בסודן ובסומליה, הרי שגדרות הצאן המתחמות את השטח, חיוניות יותר מחינוך ערכי מיטבי! כי שליטה, רבותי, שליטה.

1. "חלוצים" עליך ישראל

לפני מעון לחינוך הילדים, מבקשים בני גד ובני ראובן להמציא מעון לבקר וצאן. תמוה: איך סדר העדיפויות נקרע בצורה כה משמעותית; האומנם יקדם החי הבולט לטף צמא הדעת? האומנם ההישגיות תנצח את הערכים? האכן ילדים אאוט, בקר אין?!

נסביר מעט יותר: רבי מאיר שפירא מלובלין, המנהיג החרדי המפורסם ומחולל 'הדף היומי', מצביע על דקדוק מופלא המבחר משמעותית את ההיבט של משה - מול שבטי גד וראובן על קניינה של הארץ. שכן, בעוד שמשה מבקש מהשבטים לעבור חלוצים ולתקן בראשית את מעונות הטפים - בכדי להמציא להם חינוך ראוי, ורק לאחר מכן לדאוג לגדרות לצאן ולבקר, המה, השבטים הנזכרים, מבכרים להתחיל את הסדר הפוך: ראשית לגדר הצאן לבקר והצאן ואך לאחר מכן להעניק חינוך לטף.

לשם האמת, המדרש על-אתר (סימן ז') אף הוא מתייחס לעניין, וקורא על בני גד "לב כסיל", זאת מפני שחיבבו נכסיהם יותר מגופם, ובכך עשו את הטפל לעיקר, והעיקר לטפל. איך זה באמת קורה? מנסים אנו להבין, בהכנעה.

השבוע בגליון:

4

הזמר מנדי וולד שב לזירה: הנוסטלגיה חוזרת!?

חשיפה:

הילד המרוקאי שנאבק עם המורה לתנ"ך והפך לראש אבות בתי הדין!

3

נשיא המדינה: "הנכסים האמיתיים שלנו - ערכים ולא פיזיים"

חשיפה: חלק מיישובי גוש קטיף סטטורליים!

4

מיוחד:

האדריכל הירושלמי, ישי לוי, כמה לבניין המקדש! רק ב'פרשניית' השבוע!

גליון "פרשניית השבוע" - כי יהודי זה חזויה!

עורך ראשי: הסופר אישי פרי. יועץ תוכן: יצחק העברי. הגהה: שמוליק כהן. לקבלת הגליון - מייל המערכת: abyisrael@gmail.com פלא: 0504116867.

יריית פתיחה / אבישי פרי (המשך)

סיפור השבטים, המוגדרים בחז"ל כ"כסילים", לא ירד מהמפה הארצי-ישראלית.

הנה כי-כן: היו גם היו חלוצים שהגיעו להפריח את שממת הנגב ושייח' מוניס. כולנו זוכרים אותם, מהתמונות: קסקט מרופט עיטר את ראשם ומכנסיים קצרות חבשו. חלבו עיזים ופרות, וניגונו של הבקר הפועה היה ניגון הליל והבוקר שלהם. חלוצים אלו, ראו את ההבטחה האלוקית על הארץ הזו, אותו "קושאן" שהציג ראש הממשלה הראשון, כמשהו ארכאי. אך הם כן השתמשו בו כתירוץ לכיבוש הארץ מידי ערבים. למען האמת, היה בו ב"קושאן" הזה שהניפו בגאווה ישראלית משהו סינטטי ומלאכותי. לא יותר מכך.

הישראליות הזו צמחה (תרתי משמע..) כאשר היא משליכה אחר גווה מאחור, בבטות מחפירה, מורשת אבות ואימהות. והיום, שבר בקיבוצים. האידיאולוגיה התרסקה. פני הקיבוץ לא חפו נושאים גוון מכורכם - כי פנים אין להם.

לפיכך, קוראים יקרים, אינני מתפלא, כי מלאה הארץ חמס ודמים בדמים נגעו, כי מדינה איבדה דרך וחזון אין לה. אף אינני תוהה על העבר שהיו בו ניצני אידיאל כוזב. על המתפלאים הנני תוהה: כלום מה נזכרתם עכשיו? מדוע שכשמשבר ערכי פוקד את מדינתנו רפוית-הנפש הינכם מתעוררים כמו הרעים רעם ביום בהיר? ממתי היו אפוא "ערכים" בעם הזה, שכעת נפל דבר וסדק נסדק בהם? הלא המדינה התקוממה על אידיאלי אגו ושליטה טהורים. ממש כמו בסומליה. ומה אפוא הפלא כעת - כאשר הדבר רק מקבל ביטוי מעשי בשטח?

חשבון לוגי פשוט הוא: מדינה שלא ביססה עצמה על חזון ערכי-יהודי אמיתי ומוצק, לא תאמץ ותעריך ערכים. כי מדינה נטולת-ערכים הינה - ושוד ושבר בגבולה.

אל נא תתפלאו אחיי, על הברוטאליות המופנית כלפי אחרים חרדים ודתיים לאומיים. אל תתפלאו כשהמדוברת לעיתים מצטיירת כמדינת סדום ועמורה. אל נא דאגה: ערכים מעולם לא היו חלק מהלקסיקון של המועדון הלאומי. אדרבה - לעיתים היו אלו "מילה גסה" שעמדה לרועץ בדרך לכיבוש עוד רגבי אדמה.

בגיל 90, סוף סוף זה קרה. "ההוזה הלאומי", מר פרס, גילה סימני התפכחות מחלומות נעוריו. זה קורה השבוע בשבע ברכות צנוע שנערך בירושלים במשפחה חרדית. את הסיפור-ציטטה הזו חושף עמיתי היקר, ידידיה מאיר. בשפתו המתוקה מיטיב לתאר מאיר את דמותו של פרס של גיל התשעים, ואת הדברים חותם בציטטה של נשיא המדינה באותו אירוע: "עשיר", **הגג האיש והפאתוס, הוא אדם שיודע שיש כוכבים בשמיים ושיש עומק של שורשים. אנחנו עם שספג המון וסבל המון, אבל לא איבדנו את הרעיון הבסיסי שלנו: ערכים יותר חשובים מנכסים. הנכסים האמיתיים שלנו הם ערכיים ולא פיזיים. זה נכון לצצה"ל, זה נכון לכלכלה, זה נכון לכלל החיים היהודיים. קשה להיות יהודי אבל כדאי."**

השאלה הנוקבת הנשאלת בזאת, הינה: מדוע אמירה חדה זו לא עמדה למול עיניו של האיש בעידן פרעות "ילדי תימן"? מדוע אז ובימי חיתוליה של המדינה גילינו אנשים שאצלם, בעידן בני גד וראובן, נכסים חשובים היו להם מערכים? מדוע ראינו אז את חבורתו של פרס מקימה מדינה כשעוונות ברבריים זדוניים הוכשרו לשם המטרה הקדושה? יכולים אנו להתנחם, שלפחות היום, למרות גיל הסניליות, מצליחה להבליח אמירה חכמה שכזו מפיו של נשיא המדינה. מוטב היום מבכלל לא. אך כואב הלב שזה לא קרה עד היום. שעם שלם מחונך זה שנים רבות על ברכי אידיאת הנכסים - ולא הערכים. **שמדינה שלמה איבדה את הדרך.** החכם מכל האדם, שלמה המלך, חקק את הדברים במילים ספורות עלי ספרו:

"באין חזון - ייפרע עם!"

בגדר מצוות מעשר בהמה

מצוות מעשר בהמה, הינה מצווה לעשר את הבהמה העשירית, מתוך מניין בהמות. הבהמה העשירית הנמנית קדושה ומיועדת לקרבן.

מקום יש לחקור ולדרוש בגדר מצווה זו: האם הינה חובת האדם שאיננה כרוכה בהגדרה כל שהיא המושתת על הבהמה בעצמה, או שמא מדובר במצווה שהורתה ולידתה בעילת הבהמות עצמם - אשר ישנו דין שממניין בהמות תופרש ותועשר בהמה אחת. כמו שעבוד שזכה עליהם.

בדקדוק מלשון התלמוד (בבא מציעא ו, ב) נמצינו למדים, כי מדובר בחובה המושתת ראשית כל בעילת החפץ, כלשונו שם: "פוטר ממונו" - משמע המזון עומד בבסיס חובת ההפרשה.

אולם בספר הרשב"א (אחד מן הפרשנים הראשונים) בסוגיית התלמוד בנדריים (יא, ב) למדנו מפורשות כי חובת מעשר בהמה מוגדרת "דבר הנדור" - על ידי האדם, ולא "דבר האסור" - בחפץ בעצם, וזאת משום, מבהיר הרשב"א, כי אין הבהמות אסורות טרם תועשר אחת מהמה (כמו בהפרשת תרומה לכהן, שטרם ההפרשה הפירות אסורות), כי אם האדם עצמו הוא הוא שיחיל העישור במנותו את העשירי, וכי החלות כמוכן תוחלרק על זושעישירה.

דברי הרשב"א המופלאים הללו, סודקים בהנחת-יסוד שקובע אחד מגדולי האחרונים, הרב ישראל יעקב קנייבסקי (בספרו "כתבי קהילות יעקב החדשים") וזאת בדברי הרשב"א בעניין אחר הנוגע למעשר בהמה, כי ייתכן שחובת מעשר בהמה אמנם אינה נובעת מאיסור של הדבר בעצמו, אך מכל-מקום יסודה בדין המושתת על הבהמות - אשר ישנה עליהם חובת עישור של האחד. (רעיון זה כמו כן צריך הבהרה לעומק, אך בהזדמנות אחרת). בהחלט שניתן יהיה לדחוק בהגדרת הדברים, אך צריכים אנו ליישוב חד ונהיר יותר.

ואגב, ראיתי בספר הנ"ל שחוקר נוספות האם דיני והלכות מעשר בהמה מדוברים על העשירי המופרש, או שמא על הנתרים.

ונראה, שהדבר תלוי בחקירתנו בגדר חובה זו של מעשר בהמה - שאם זו על האדם, הרי שהוא ודאי מונה רק את העשירי, אכן אם זו חובה המשויכת לבהמות. בכלן הדבר אמור, כאמור.

שאלה: ימי בין המצרים - בהם מציין עם ישראל את המצור על ירושלים שהביא לחורבנה. איך מחנכים ילדינו לכמוה למקדש ולירושלים הבנויה?

תשובה:

הכמינו אמרו בירושלמי: "כל דור שבית המקדש לא נבנה בימיו כאילו נחרב בימיו", מזה אנו למדים את גודל האחריות שיש לכל אחד מאתנו לדאוג לבניין המקדש הפרטי שבתוכנו, ועל ידי זה נבנה את הבניין הכללי בית המקדש שהוא בית עולמים. הגמרא מביאה במסכת יומא (דף ט) שבית ראשון נחרב בגלל שלושת העבירות הכי חמורות, שהם עבודה זרה, גילוי עריות ושפיכות דמים, ואילו בית שני נחרב בגלל עוון שנאת חנם, ולכאורה הגלות שבאה אחרי בית ראשון הייתה רק של שבעים שנה, ואילו הגלות שבאה בגלל שנאת חנם נמשכת כבר כמעט אלפיים שנה, ואיך זה ייתכן שבגלל עוון של שנאת חנם (שהוא לא מהשלושת עבירות שצריך למסור את נפשו עליהם), נמשך זמן כה רב? והביאור בזה: יובן על פי מה שאמר הלל הזקן לגר, שרצה ללמוד את כל התורה על רגל אחת, שיקיים מצווה זו של אהבת ישראל שהיא כל התורה כולה, וכל שאר התורה זה פירוש על מצווה זו, כך גם רבי עקיבא אומר ואהבת לרעך כמוך זה כלל גדול בתורה, וצריך להבין למה זה כזה כלל גדול בתורה? למה שמצווה זו תכלול גם את המצוות הקשורות לבין אדם למקום, אפשר היה לומר שזה כלל גדול בין המצוות של בין אדם לחברו, אבל לא שזה כלל לכל התורה? גם צריך להבין כיצד כל התורה היא פירוש למצווה זו? אלא מסביר ב'תניא' פרק ל"ב- הדרך להגיע לאהבת ישראל זה כשיודעים להחשיב את מעלת הנפש על הגוף, שהרי מה שמבדיל בינינו זה הגוף ומה שמאחד בינינו זו הנשמה, לכן כל זמן שאדם מגביר את הנפש על הגוף (שיהיה חשוב לו יותר מה שנוגע לנפש מאשר מה שנוגע לגוף, על ידי זה) יוכל להגיע לאהבת ישראל, כך גם בכל שאר המצוות הדרך לקיימם זהו על ידי שמגבירים את הנפש על הגוף, ולכן זה כלל גדול בכל התורה. ימי בין המצרים שאנו אבלים על חורבן הבית, יש לנו להתמקד בהוספת אהבת ישראל, שודאי הסיבה לחורבן הבית היה בגלל שנאת חנם, לכן כשמבטלים את הסיבה לחורבן מתבטל המסובב, שהוא החורבן, לכן עלינו להשים את כל מרצינו וכוחנו להרבות באהבה בין אדם לחברו, כדי שבקרוב ממש נזכה לבניין בית המקדש במהרה בימינו אמן כן יהי רצון.

***הכותב הינו רב וראש הישיבה (חב"ד) כפר סיטרין**

הכר את הרב

הרב: ישראל יפרח. גיל: 70 לערך. מקום מגורים: ירושלים.

בגיל שמונה, כבר נאבק עם המורה לתנ"ך שלו ביישוב הדרומי בו גדל. המורה עיקש היה: ביקש שהילד המרוקאי, ישראל יפרח, לא יעטה את כיפתו כי אם שלא בשעת השיעור שמסר. ישראל התעקש, לבסוף זכה והיה אחד מהבודדים שפעילי 'יד לאחים' צדו אותם לישיבות החרדיות, עד שהיום, ודאי שלא ידעתם בזכות מה, הוא מכהן כראש הגמרץ לאבות בתי הדין בבירה [תפקיד המקביל לנשיא בית המשפט המחוזי]. חבריו, אין צורך לספר, נותרו לאומיים בלבד.

את העיקשות שלו לא הותיר רק אי-שם בימי עלומיו - כנער ביישוב הדרומי. הוא עיקש גם בעמדותיו ההלכתיות, בתפקידו הבכיר דהיום. למרות שנתון ללחצים מצד גורמי חופש, דת ושוויון.

צרכי עמך מרובים והזמן עצל - לא אצל ראש אבות בתי הדין בבירה, הרב יפרח. הוא משקיע את כל מרצו בכדי לחתוך

עניינים בהקדם ובחריצות ולא לענות דין - חרף הדיונים הרבים בתיקים שונים הרובצים על כתפו וממתינים להכרעה. ולא רק. מעורה הוא הרב במקרים שונים של עגינות ומקרי אישות סבוכים אחרים. לשם-כך, הוא נוסע תכופות בקו ישראל-אתיופיה כמו גם מדינות אחרות, בכדי לבדוק פרטים לעומק בהקשר לסוגיות אלו.

בנו, הרב שילה, לא קונה את הקובלנות של ארגוני החופש: "אבא חותך דברים. הוא לא קונה סיפורי בדים של הכאות. הוא קולט מתחילה מי רוצה לעכב עניינים. גם אם בעל מכה, אם האשה חשובה לפי ההלכה כמורדת היא יוצאת בלא כתובה. אבא קולט שהסיפורים האלו נועדו רק כדי שהאשה תרוויח יותר זמן. אם האשה לא בסדר, לא משנה מי התחיל את הסיפור. אין משחקים בעניין".

צוהר לרב בישראל

תרבות - ספרות - דעות

רפואה והלכה

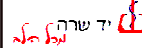
שאלה: לפי ההלכה, ישנה סכנה בריאותית ללכת בימים אלו למקומות מועדים לפורענות. מהו פשרו של העניין?

תשובה:

בספר 'שולחן ערוך' (סוף סימן תקנ"א) נוקט שבשלושת השבועות שבין צום שבעה עשר בתמוז לתשעה באב, אין לעשות דברים שיש בהם כל חשש סיכון, אפילו קלוש, זאת משום שהשד ששמו 'מרירי' שולט באוויר. על כך הוסיפו בספרי ההלכה את הים והבריכה.

בספר "חזון עובדיה" למרן הרב עובדיה יוסף, מסייג את העניין וקובע כי השד הזה שולט רק בין השעה הרביעית של היום לשעה התשיעית של היום. בספר מובאים ציטטות שונות מחז"ל המראים בחוש כי חז"ל התייחסו לעניין במלוא כובד הראש. כן נכתב שם שרצוי להימנע מביצוע ניתוח בימים אלו. חשוב לציין, כי למרות שידועים אנו כי "שלוחי מצווה אינם ניזוקים", כאן ששכיח ההיזק הדבר לא אמור (ראה תלמוד פסחים ח, א).

המדור בחסות:

פינת האיחולים

ברכות!

לחבר וותיק ויקר, ברוך הכישרון והעט, שרבות אני חב לו בתפקידי השונים, ושלווה אותי ארוכות בטוב-לבב, שלומי גיל - עם כניסתו לשמש כתב בשבועון החרדי "משפחה"! עלה והצלח!

הנוסטלגיה המוזיקאלית חזרת?! / פרשנות

אמן המוזיקה החסידית, מנדי וולד הוא בעיקר נוסטלגיה. מהימים בהם היינו רוכשים תקליט ברשת 'גל-פז' - דיסק בעלות 60 ₪. בימים של מוזיקה אוטנטית יותר, היה שירו 'פיה פתחה', המשורר הערכה לאם היהודייה, שיר מפתח בכל שולחן שבת חרדי-דתי, ודאי בחתונות. היום, המיר אותו 'אשת חיל' המודרני יותר, של שוואקי.

ולא רק 'פיה פתחה'. שירו 'עמך' הפך אף הוא לפותח ב'מצעד המוזיקה החסידית' ב'קול-ח' אותו הנחה בשעתו איתן דובקין. אין ספק, כל ילד חרדי דאז זוכר את שיריו האהובים של וולד.

אמן המוזיקה החסידי-אמריקאי הספיק להוציא חמישה תקליטים, בהם הוא משורר בקולו. שש שנים מאז הוציא לאור את האחרון שלו, קולו כמעט ולא נשמע. מלבד אולי מאירועי הוקרה למפעלי חסד כאלו ואחרים. האם הפעם הנוסטלגיה חוזרת? רגע לפני התשובה:

פחות מחודש, בשלהי חודש סיוון, חשף וולד סינגל חדש בשם 'בטח', בעיבודו של רולי אזרחי, והוא מגיש אותו לציבור. ככל הנראה, מצביעים יודעי-דבר, שזהו שיר אחד מתוך תקליט שישי במספר שעומד הראשון להוציא לאור. אין ספק, תכונה רבה.

אך הפעם, יש לציין, וולד כבר לא צועד בקו הישן שלו. כאן כבר לא תשמעו את 'אבינו אב הרחמן' שלו בקולו המרגיע והמתרפק. כאן תשמעו קצת יותר מקצבים ודאנס. וחבל מאוד. חבל מאוד, כי וולד של פעם, יכול להחזיר את הצבע האמיתי לחתונות של היום שאימצו את תרבות המערב הפרוע, עד שהשמחה כבר לא נראית בפנים. 'פיה פתחה' הנוסטלגי יכול בהחלט להביא בשורה לחתונות שהביאו את השמחה לרגליים ולגיטרה החשמלית, אך לא לפני המיוזעות.

מאידך, נודה על האמת: וולד חוזר, אז כבר בשורה. ברוך הבא.

עיתונאי 'יום ליום'

אקטואליה / ישראל פרץ

ערב יום השנה לגירוש מגוש קטיף: יישובים אלי-סיני ודוגית נקיים!

במסגרת כתבה שערכת השבוע על גוש קטיף, נחשפתי לתופעה מדהימה: בניגוד לידוע בקרב הציבור, הרי שהיישובים אלי-סיני ודוגית שבשיפולי יישובי גוש קטיף, אינם מאוכלסים כלל בערבים תושבי עזה - מהשכונות הסמוכות, אלא הם שטח סטרילי שהצבא שומר לשם אבטחת האזור הרגיש.

מתברר, כי בניגוד לדעה הרווחת בעם, לא כל יישובי גוש קטיף מהווים קן צרעות של טרור בידי החמאס וגורמי טרור עוינים אחרים. אלי-סיני לדוגמה, הוא מקום שקט. דומם. עדות אילמת לחיים יהודים שוקקים והומים שהיו שם. כאשר שוחחתי השבוע עם תושב היישוב הזה, הוא מתקשה לעמוד מול הנתון הזה. מאמין שעוד יחזור הביתה.

אז נכון שבצה"ל כבר הגדירו את גדר המערכת ממש כאן, אבל למען האמת, יישוב יהודי במקום הוא לא חזון מופקע מן המציאות. בכלל לא.

מתגעגע למקדש/ ישי לוי - אדריכל 'החורבה'

כותב אני, ואיני יודע האם כל מה שכאן נכתב בעת פרסומו, לא יהיה כבר תפילת שווא הרי זה כל-כך קרוב, ומתערבבים בתוכנו יחד הציפייה, התקווה, המציאות והחלום

את צמח דוד עבדך תצמיח - כי לישועתך קווינו כל היום

"לישועתך קיוויתי השם, ביקש יעקב על הגאולה (מדרש רבה בראשית צח).

מכאן "הכך בקיווי", הכל תלוי בציפייה ובתפילה

והרי אבא לא יעזוב ואת בריתו ח"ו לא ישכח

"ממקומך מלכנו תופיע כי מחכים אנחנו לך"

ועל גודל הציפייה, כל דרדק הקורא בתהילים (קב) מבין ויודע

"אתה תקום תרחם ציון - כי רצו עבדיך את אבניה".

בספר יחזקאל (מ, מג) בנבואה מפורטת, צורת הבית ותכונות מעוררים בי רטט

זה בודאי רגש של כל בני עמי, לא רק משהו אישי, הרעד שמעורר בי תיאור בית המקדש השלישי

אולם אם אנסה לתרגם את הדברים לתכנית אדריכלית, לא מעשי הדבר

הרמב"ם: "בנין העתיד להיבנות על אף שכתוב ביחזקאל, אינו מפורש ומבואר" (בית הבחירה ד, א)

במקביל מפורטות מידותיו של הבית השני, במסכת מידות,

התוספות יום-טוב כותב בהקדמתו למסכת שזה המפתח לכתב החידות

"יזכנו הקל יתברך ויגלה עינינו להבין הסתום ביחזקאל..

שעל ידי הסיפור של בית שני אנו יכולים לדרוש ולהבין בבניינא דיחזקאל

אז האם הבית השלישי ירד מן השמיים - או שיבנה על ידי המלך המשיח במלאכת כפיים?

אחד ההסברים שעלי יותר אהוב - הוא שהבית השלישי יהיה שילוב:

תחילת בנינו תהיה על ידי האדם - ולתוכו ירד מן השמים הדבר המושלם

והרי כבר הראתנו, אבינו, את זה הרעיון - שילוב בין העולם העליון לתחתון

כשנצטוו הכהנים להביא אש לצורך הקרבת הקרבן, בבית המקדש, - ואתה, אבינו, הורדת אש מן השמים, על אותו מקום ממש

וכן, כשהקריב נפשו נחשון בן עמינדב וקפץ למים, - רק אז פעלו מן השמים, נחצה ים סוף ונבקע לשניים.

האדם צריך לעשות את המוטל עליו ביגיע-כפיים - ואז השם יוסיף את השלמות העליונה מן השמיים.

על כולנה מוטל החיוב הגדול לצפות ולהתפלל - עצם התפילה והציפייה מקרבת את הגואל.

אז תן למחזה הנפלא שבך להתחזק ולהתבהר, - ול"מקדש מעט" שבתוכך להתגבר ולהתהדר.

את האבק של שרו של עשיו מעיניך הסר, - התפלל, צפה, בכה והיטהר.

הרעד את אמות הסיפים כי בכוחנו הדבר, - אלוקים לא ידחה לב נדכה ונשבר.

ואיך נדע עד כמה אנחנו באמת רוצים, - האם רק כשנצטק עד מתי, וכלו כל הקיציין?

"כגמול עלי אמו" התבונן בתינוק, - בוודאי שממך מיטיב הוא לצעוק

עובדה, את פיו הוא רק פוצה, - ומקבל מיד כל מה שרוצה

אתה מבין, אחי, היכן טמון החורבן והאסון?!

הכל, אבל הכל טמון ברצון!!!

אם רק בתוכנו באמת ובתמים משיח נרצה

הוא יופיע עוד בטרם פינו נפצה

כותב אני, ואיני יודע, האם כל מה שנכתב כאן, בעת פרסומו,

כבר לא יהיה תפילת שווא....

הר הבית בידינו?!

אבישי פרי עוקב בדריכות אחרי עלוני השבת הדתיים-לאומיים, ותוהה: מדוע ה"לאומיות" חייבת לקבל ביטוי ומימוש רק באמצעות טרנד חדש של עליית ראוזה להר הבית - מסמן

היום זה כבר לא טרנד של קיצוניים ימניים כחוטובלי ודנון. היום כל דתי-לאומי יודע: "לאומיותו" תיקבע באמצעות עליית ראוזה להר. רצוי עם מצלמות ועם קיטור של תלונות מוכן מראש על היחס המשפיל מצד שוטרים, וביותר מכך, היחס המעליב של אנשי הוואקף למקום המקדש ואשר עליו.

גם גורמי הביטחון לבטח מודעים לעניין: היום לא רק ארגוני מקדש סהרורים עומדים מאחורי מאסת העלייה להר שהפכה באחרונה לטרנד לאומי. גם קבוצות נשים תמימות גילו את אורו של מקדש.

ולמה תמימות? כי עד לפני תקופה היה הנושא לטאבו. הכל גזרו ושמרו את פסק ההלכה המסורתית של הרבנות הראשית הקובע איסור חמור שבחמור לפקוד את ההר. פתאום היום, כל יהודיה מאפרת הייתה ל'בעלת דעה' הלכתית. אבל לא מדובר, חשוב להכניס טוב טוב לראש, רק בבעיה הלכתית חמורה מסוגה.

כולנו שמענו את יו"ר הבית היהודי המקונן את מותה של המדינה הפלשתינית - זו שלא נולדה. "התאבדות לאומית", הוא קרא לקריאות לכינונה. אני רוצה להזכיר לטירון הפוליטי, שיודע רק מדברים חדשים, כי יש משהו ישן שלא יישכח. קוראים לו: האינתיפאדה השנייה. מה הייתה העילה לפריצתה כרעם ביום בהיר? נזכיר לכולם: עליית שרון הפרובוקאטורית להר הבית. לפיכך, כדאי שנבין, שכל התגוששות יתר עם ההר, אליו נושאים עין ויהב מיליוני מאמינים מוסלמים, כרוך בלא-פחות מ"התאבדות לאומית". ויפה אפוא עושים אנשי המשטרה והביטחון המונעים עליית יהודים להר. מדובר, לכל מפוכח, במקום נפיץ שעלול לסכן את האזור כולו. כן, זו האמת.

אז בפעם הבאה, לאומיים יקרים, לפני שאתם עולים להר, תחשבו גם עליי. ובעצם גם עליכם: אל תחזירו את הדם והדמע לירושלים. מספיק סבלנו.